

„Rychle odtud odejdi, protože Herodes tě chce zabít!“ Pán Ježíš slyší tato slova v období své největší aktivity, kdy je od rána do večera mezi lidmi, uzdravuje a pomáhá, kde je potřeba, učí o Bohu – to znamená vypráví lidem jednoduché příběhy a podobenství (přirovnání), aby přiblížil neviditelného Hospodina a aby lidem ukazoval, jak mají žít. Čteme o něm: „Ježíš procházel městy i vesnicemi, /uzdravoval,/ učil a přitom stále směřoval k Jeruzalému“/L 13,22/. K Jeruzalému, hlavnímu a největšímu městu, které bylo určeno za vrchol jeho působení a místo jeho umučení. A teď slyší: Jdi pryč, uteč, zachraň se, jdou po tobě! Herodes už nechal zavraždit Jana Křtitele, zabije i tebe! - Co na to Ježíš? „Dnes, zítra i pozítří půjdu svou cestou, budu i nadále plnit své poslání a dovedu své dílo až do konce.“ - Pán Ježíš byl v Galileji, kde vládl Herodes Antipas, syn Heroda Velikého. Farizeové chtěli, aby se Ježíš vrátil do Judska, kde ho náboženští vůdci Židů měli pod dohledem a kde ho nakonec chytí do nějaké léčky a odstraní. Farizeové měli v úmyslu Ježíše vystrašit, zarazit – zastavit v jeho působení, vždyť byl stále mezi obyčejnými lidmi známější a žádanější. A současně bylo varování před Herodem jistě pravdivé, protože jinak by farizeům Ježíš vůbec neodpověděl.

Pán Ježíš se nebezpečí nebál. Věděl, že musí trpět a zemřít, až nastane ta pravá chvíle, až se naplní jeho čas, až dokončí své poslání. Ani mocný a zlý vladař Herodes to nemůže změnit, urychlit. „Jděte a vyřidte té lišce...“ Ježíš přirovnal galilejského tetrarchu k lišce. Vystihl tím jeho mazanost a prohnalost. A také – Ježíš chodil ve světle, sám byl pro lidi světlem. Kdežto lišky loví zákeřně v noci.

Pán Ježíš nezmění kvůli mocným tohoto světa ani kvůli svým nepřátelům /farizeům/ svou cestu, svůj úkol a dojde podle Božího plánu až do Jeruzaléma. A když vysloví jméno tohoto posvátného města, centra někdejšího slavného izraelského království, zesmutní. Přijde mu líto, že právě Jeruzalémští ho tak málo pochopili, že ho nepřijali a nepřijmou jako Mesiáše, naopak se k němu postaví zády a zanedlouho budou – podplacení a zfanatizovaní – křičet: Ukřižovat! Ukřižuj ho!

„Chtěl jsem shromáždit tvé děti /tedy jeruzalémské obyvatele/ jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla...“ Přirovnání kvočny s kuřaty bylo tehdejšími lidem známé a blízké. Znali SZ obraz Hospodinových ochranných křídel i křídla andělů – např. na truhle úmluvy s Desaterem /Ex 25,20/.

V žalmu 91., který jsme společně četli před týdnem, je svědectví o Bohu: „Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště, pavézou a krytem je ti jeho věrnost“/Ž 91,4/.

Farizeové řekli Ježíšovi, že je v nebezpečí, ale v nebezpečí byli vlastně oni sami. Ježíš jim a Jeruzalému předpovídá, že zůstanou sami, budou opuštěni, jejich dům zůstane

pustý – bez Krista, bez jeho lásky. Může být něco horšího, než naprostá opuštěnost a samota? Může být něco strašnějšího, než opuštěnost od Boha?! Ježíšova slova o Jeruzalému mohou být i předpovědí zkázy tohoto města v r. 70 po Kr.

„Pravím vám, že mě neuzříte, dokud nepřijde chvíle, kdy řeknete: Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově.“/v.35/ Tato slova zazněla při Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma na oslu před velikonočními svátky. Ale naplní se až jednou při Kristově 2. příchodu ve slávě. Tehdy všichni lidé poznají, pochopí a vyznají: Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu.

Sestry a bratři, Ježíš neutekl od svého úkolu. Ani my se nenechme odradit od své cesty víry ničím a nikým – nepochopením, výsměchem, jinými lákavými nabídkami, množstvím práce a starostí.... Vytrvejme v hledání a následování svého Pána. Ať s ním dojdeme (obrazně) až do Jeruzaléma, až na Golgotu. Ať s ním dojdeme až do cíle /do Božího království/! Amen.

/Jindřiška Buttová, 2. postní neděle 24. 2. 2013 Krč/